

Ποιος θα κρατήσει το παιδί; Οι παππούδες ή “μια γυναίκα”;

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

[Φωτο:blogs.sch.gr](#)

Φωτο:blogs.sch.gr

Είτε γιατί η άδεια μητρότητας τελειώνει και το παιδί ακόμη δεν θα πάει σχολείο, είτε γιατί το ζευγάρι θέλει να κάνει μια έξοδο.... είτε.. είτε... κάποιος χρειάζεται να κρατά το παιδί. Ποιος; Οι παππούδες ή μια “γυναίκα”; Οι γονείς καλούνται να αποφασίσουν κάτι πολύ κρίσιμο... και η συνήθης απάντηση είναι η γιαγιά ή οι παππούδες. Τόσο για λόγους οικονομικούς και “παραδοσιακούς”, όσο και για λόγους εμπιστοσύνης, η επιλογή μιας “γυναίκας” να φυλά το παιδί απορρίπτεται σχεδόν αμέσως.

Ποιες όμως είναι οι συνέπειες αυτής της απόφασης; Πόσο κοστίζει;

Η σχέση παππούδων - εγγονιού είναι πολύτιμη, αναντικατάστατη και απαραίτητη. Τα χατίρια, οι χάρες, τα παραπάνω χάρδια, οι σοκολάτες πριν το φαγητό, το “μυστικό” χαρτζιλίκι είναι πολύτιμα και καλοδεχούμενα. Αυτό, όμως, στην περίπτωση που οι παππούδες παραμένουν παππούδες και δεν γίνονται γονείς ή νταντάδες. Στην περίπτωση που αυτό δεν ισχύει, οι ρόλοι διαταράσσονται και οι σχέσεις δεν έχουν τις ισορροποιίες που αντιστοιχούν να έχουν.

“Δουλεύεις τόσες ώρες, γιατί πρέπει να βγεις; Το παιδί δεν σε βλέπει ποτέ, σε έχει ανάγκη”, άκουσε μια νέα γυναίκα από τη μητέρα της, όταν εκείνη ήρθε στο σπίτι να κρατήσει το παιδί για να βγει με τον άντρα της.

“Τακτοποίησα λίγο τις ντουλάπες και τα συρτάρια μιας και ήμουν εδώ και το παιδί κοιμήθηκε. Να σε βοηθήσω κι εσένα λίγο...”, άκουσε μια άλλη γυναίκα όταν ήρθε στο σπίτι η μητέρα της για να δει τον εγγονό της κι εκείνη βγήκε να κάνει κάτι δουλειές.

“Ο άντρας σου γιατί δεν ήρθε ακόμη; Στις τρεις δεν σχολάει; Κάτι θα του έτυχε

φαίνεται”, άκουσε μια άλλη..... και οι ιστορίες συνεχίζονται.

Τι γίνεται, λοιπόν, στην πραγματικότητα; Η μοναδική σχέση παππού/γιαγιάς - εγγονιού μετατρέπονται σε ελεγκτική σχέση ενήλικου παιδιού - γονιού. Και το καλό που θα μπορούσαν τα παιδιά πραγματικά να κερδίσουν από τους παππούδες, χάνεται. Γίνονται οι μεσόζοντες. Γίνονται το άλλοθι της επίσκεψης ή της κριτικής. Το καλό που θα μπορούσαν να μοιραστούν με τους δικούς τους γονείς για τη ζωή τους και τις εμπειρίες τους.. χάνεται. Στη θέση αυτών των καλών μπαίνουν παιχνίδια εξουσίας, ελέγχου, ενοχοποίηση της χαράς και της εξόδου, ακύρωση του ρόλου του γονιού, ακόμη και φθορά στην ερωτικότητα του ζευγαριού.

Αν οι γονείς κρατούν το παιδί, όταν βγαίνεις με τον/σύζυγό σου, αυτό σημαίνει ότι ξέρουν πότε βγαίνεις - πού πηγαίνεις - τι ώρα γυρίζεις - αν πέρασες καλά. Κι αν μείνει ένα βράδυ στους παππούδες, ξέρει και πότε έχετε το “πεδίο ελεύθερο”. Αν κάνει δουλειές στο σπίτι, θα ξέρει τι μαγειρεύεις και κάθε πότε, τι ρούχα έχεις και τι εσώρουχα φοράς - αφού θα απλώνει, αν παραγγέλνεις απ’ έξω φαγητό.... Όλα αυτά δεν αντιστοιχούν στη σχέση ούτε γονέα - παιδιού, ούτε παππού - εγγονιού. Και η φύλαξη του παιδιού γίνεται απλώς η αφορμή για περαιτέρω έλεγχο και κριτική. Κι αν αρνηθείς την “προσφορά” του, κατηγορείσαι για αχαριστία και εγκατάλειψη του γονιού σου. Αν τη δεχτείς, χρειάζεται να ανέχεσαι και να ενοχοποιείσαι που θα επιλέξεις να βγεις, που δεν προσέχεις αρκετά το παιδί, που δεν μαγειρεύεις τόσο συχνά, που δεν σιδερώνεις όλα τα ρούχα, που πηγαίνεις γυμναστήριο, που θέλεις να συναντήσεις φίλους για ένα καφέ, που δεν κάνεις παρατηρήσεις στον άντρα/ γυναίκα σου όταν αργεί....

Όλα αυτά καταστρέφουν τη σχέση που μπορούν να έχουν οι παππούδες με τα εγγόνια τους. Είναι πια σαν να μην αφορά τη σχέση τους, αλλά κάτι άλλο.. βαθύτερο. Όλα αυτά δεν επιτρέπουν διαφοροποίηση, γιατί το διαφορετικό που θα επιλέξει το ζευγάρι για το μεταξύ τους ή για τη διαπαιδαγώγηση των παιδιών του θα κατηγορηθεί με άμεσο ή έμμεσο τρόπο και να ενοχοποιηθεί (“εμείς τότε... δεν....!”). Οι σχέσεις των ανθρώπων αξίζουν και δικαιούνται πολλά περισσότερα από την υποχρέωση και την ενοχοποίηση!

Πηγή: kepsy.gr